Ч. 271. Пятниця 17 (4) грудня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РИДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Обструкция і контр-обструкция в парляменті. Польско-руска конференция. — З парляментарних комісий.

Австрийский парлямент представляє тепер небувалу доси нігде і нечувану в парляментарнім житю подію. Славяньска унія а в ній головно чеські аґрарії постановила вести безвзглядну обструкцию, а знов правительство при помочи партиї соцяліястичної, німецких партий, головно християньских социялів і кола польского постановили за всяку ціну зломити обструкцию, а в наслідок того мас тепер відбувати ся засіданє без перерви день і ніч аж до 31 грудня с. р. Пос. Рихтер поставив 37 наглячих внесень, а пос. Котлярж як зачав говорити вчера около 1 год. по полудни, так говорив майже без перерви 12 і пів годин. Опісля зачав говорити пос. Голї і говорив аж до 5 ої год. 40 мін. рано, а відтак попросив віцепрезидента Пернерсторфера о 5 мінут перерви. Тоді віцепрезидент згодив ся на то, але сказав, що скоро би Голї довше забавив ся як 5 мінут, відбере єму голос. Пос. Голї зачав знов говорити о 5 год. 45 мін. і говорив аж до пів до 7 рано. Відтак зачав говорити пос. Шпачек і мабуть говорить ще й в сій хвили, коли отсе пишемо.

„Slav. Corr.“ доносить: На вчерашній конференциї, в котрій зі сторони правительства взяли участь міністри бар. Бінерт, Білїньский і Дулемба, з кола польского президия пп. Ґломбіньский, Чайковский і Ствертня а з руского клюбу др. Кость Левицкий і др. Окуневский, ухвалено слідуючу угоду: 1) Коли буде розділений один міліон корон яко субвенция для Товариств рільничих в Галичині, то ся запомога буде розділена як межи польскі так і межи рускі товариства на основі фактичного стану посіданя худоби а то міністерством рільництва в порозуміню з виділом краєвим і при участи шефа краю. — 2) Коли буде розходити ся на основі §. 4 уступ 3. дотичного закона о спосіб ужитя міліонів корон, то розділ квоти припадаючої на Галичину буде доконаний міністерством рільництва в порозуміню з гал. виділом краєв. і при участи начальника краю після слідуючих засад: а) суми, які мають припасти до розділу, будуть розділені між оба народи на основі фактичного посіданя худоби; — 4) коли би в цїли розділу був покликаний для цїлого краю окремий комітет, то руске населенє має бути в нїм репрезентоване в рівнім числї і на тих самих засадах треба єму признати адміністрацию.

Комісия буджетова мала передвчера засіданє під проводом Кіяріого. Раджено дальше над контингентом спірітусу і ухвалено перейти до специяльної дискусиї. Міністер др. Білиньский сказав, що на разї ходить лише о тимчасове продовженє закона на один рік, поки не буде принятий новий закон, зложений вже в палаті; тілько в тім новім законї не буде можна робити змін без згоди Угорщини. Принято кілька резолюций, а потім раджено над буджетовою провізориєю.

П. Сильвестер звернув увагу на великаньский довг зелїзничий, котрий вимагає 122 міліонів державного видатку на зелїзничий скарб. П. Штайнвендер виводив, що треба до буджетової провізориї втягнути, поки настане окончене управильненє, підвисшений податок доходовий у висших клясах, податок від дивіденд і тантием та зреформований податок спадковий.

П. Вач. Котлярж заявив іменем свого сторонництва (ческ. аґрар.), що анї сему правительству анї наступаючому не дасть буджету, поки в складї кабінету не буде запевнена рівність між Нїмцями і иншими народами — без виїмку що до міністра внутрішних справ.

П. Крамарж сказав, що відповідно до

---

18)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Страшні то були часи, коли в Европі панували тортури. Були то часи крайної темноти і можна сьміло сказати, що справдешними злочинцями, котрі допускали ся нечуваного зьвірства, були як-раз ті, що тоді мали власть в своїх руках. Ось маленький примір з тих часів.

В місті Бріґґе, в нинішній Бельґії, жила в 16-ім столітю стара і страшно погана жінка, котра в цілій охрестности мала славу великої знахорки. Она уміла давати раду на всілякі недуги і говорила, що має таку власть від Бога та що в імя Христа і Єго пять ран може вилічити когось хоч би й з як тяжкої недуги. Небавком довідав ся о тім маґістрат і завізвав старуху, щоби явила ся перед судом громадским. Маґістратскі посіпаки впали в ночи до помешканя старухи, витягнули єї з постелї і завели до маґістратскої вязниці. Коли відтак судії випитували єї, як она лічить, відповіла она, що лиш молитвами до Пречистої Діви і до сьв. Губерта з Арденів. Панове радні і судії маґістратскі не хотіли тому вірити. Они уважали єї за чарівницю, котра держить спілку з чортом і длятого казали взяти єї на тортури. Старуха терпіла муки і навіть анї разу не застогнала. Бурмістр міста, котрий дуже терпів на подаґру, приступив до неї і спитав: А мене можеш вилічити? — Можу — відповіла старуха. — А то в який спосіб? — Вір лиш, що я тебе вилічу, а небавком будеш здоров. — По тій відповіди пан бурмістр і хвальні панове радні вже не сумнівали ся анї на хвильку, що мають діло зі спільничкою чорта. Они затортурували бідну жінку на смерть, а по смерти викрили, що она мала на язиці якісь чародійні знаки, котрі дозволяли їй притерпіти смерть зовсім спокійно.

Колиж верховоди і люди, що під ту пору мали претенсию до якоїсь інтелїґенциї, вірили так сліпо в силу чорта і якісь чародійні знаки навіть під язиком, то чей не диво, що люди, котрі могли побоювати ся, що їх возьмуть на тортури, шукали помочи так само у всіляких чародійних знаках, ліках і карточках з чародійними написями. Один француский судия з 16-го столітя розповідає, що якийсь злочинець, котрого в страшний спосіб тортурували, а він анї не писнув аж до послідної хвилї, зрадив перед смертю тайну, як робити такий лік, котрий відбирає всяке чутє болю. „Єсть то паляничка з вівсяної муки, замішена на молоці матери і доньки. Хто би споживав що дня таку паляничку, той, коли єго возьмуть на тортури, не буде чути болю, хоч би єму кости ломили або хоч би заливали рани кипячим олієм“.

Так само помагало від тортурів носити при собі карточки або дощинки з чародійними або, як тоді казали, з маґічними словами і длятого судії наказували ревідувати кождого, котрого мали брати на тортури, чи він не має при собі якої маґічної карточки або дощинки. Італїяньскі злочинцї, щоби забезпечитись від тортур, придумали собі длятого не злий спосіб: они казали голити собі волосе на голові і на шкірі виписувати чародійні знаки і слова, що мали їх забезпечити від мук на тортурах. Розуміє ся, що в такім случаю не могла нічого вдіяти хоч би яка ревізия, бо коли волосе підросло, закривало напись. Дійшло було до того, що італїяньскі суди не тортурували засуджених, доки не обголено їм голови і не здерто написи — разом зі шкірою.

Можна собі тепер подумати, які то страшні були часи і як зьвірскість опанувала була майже всї круги. Якраз ті, що уважали себе за щось ліпшого від других, що мали власть в своїх кругах, були гірш простих злочинців, але они покривали свою зьвірскість правом. Тому й не дивниця може, що тортури, хоч їх пізнїйше й скасовано, в практицї задержали ся були ще довгий час. В австрийскій монархії скасовано тортури в 1776 р. а їх місце заняла від тепер кара смерти через повішенє. Але аж карний закон з 1804 р. установив остаточно яко одиноку кару смерти смерть через повішенє.

Впрочім кара смерти через повішенє була вже давно звістна. Римский писатель Тацит розповідає, що у Нїмців була кара смерти через повішенє. Для більшої ганьби побіч чоловіка вішано ще й пса або вовка. До вішаня ро-

складу палати послів, де Славяни мають більшість, повинна бути зложена також адміністрациі і правительство. Славяньска Унія жадає рівного що до числа і знач ня поділу міністерских тек, виймивши теки президента міністрів і краєвої оборони. Президент міністрів мусить стояти сторонництвами; міністер внутрішних справ мусить бути парляментарист, але его тека має дістати ся одному з двох бльоків. Славяньска Унія не гадає обмежати права Корони що до іменованя міністрів, але бажає поруки, що управа буде справедлива для всіх народів. А що і Корона нічого иншого не бажає, то й бажане Унії ні в чім не обмежає прав Корони. Поки що Унія домагає ся правительства позапарляментарного, котре би приготовило підставу для парляментарного кабінету. Славяньска Унія не дасть себе настрашити жадними погрозами. Ледви чи найде ся державний керманич, котрий би зважив ся славяньскі народи монархії довести до розпуки. Заграничне положене таке, що против більшости народів не можна нічого починати. Опісля говорив бесідник про процес Фрід'юнґа і докоряв президентови суду сторонничостию та висказував надію, що Хорвати таки не заведуть ся в своій надії на справедливість у Відни. Вкінци заявив, що народи, заступлені в славяньскій Унії, дальше будуть вести борбу з теперішною системою, поки не здобудуть справедливість для всіх народів монархії.

На тім перервано наради.

Комісия для заряджень дорожнї вибрала головою п. Грібара, а его заступниками пп. Станїшевского і Демля. На засіданю, що має незабаром відбути ся, розпічне ся ґенеральна дискусия над справою дорожнї та над зарядженями, які треба видати для спиненя дорожнї. Порішено просити правительство, щоби оно достарчило комісиї материялів що до цін мяса, товару і пашї та що-до товарових тарив і перевозу засобів живности.

З засіданя нїмецкої аґрарної партиї видано такий комунікат: По довшій дискусиї завято одноДушно становище, що партия не може робити голосованя за законом уповновласнюючим зависимим від компензацийного предложеня. Партия уважає уповновласнюючий закон з необмеженими повновластями погубним для хлїборобів, а особливо для людности, яка займає ся годівлею худоби. Партия застерігає собі свободу голосованя в огляду на опір правительства против відкликаня уповновласнюючого закона.

Новинки.

Львів, дня 16 грудня 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував інспектора промислового II кл. Кар. Адама у Львові і Каз. Сяроховского в Кракові інспекторами промисловими I кл.

— **Конкурс.** Головний виділ Тов. „Учительска Громада“ розписує отсим конкурс на 1) одну учительску посаду в прив. гімн. в Яворові; вимагеть ся учительский іспит з наук природних, як предмету головного, а математики і фізики, як предметів побічних; 2) одну учительску посаду в прив. ґімназиї в Рогатині; вимагає ся учительский іспит з котроїнебудь ґрупи (крім українськоі мови). Ремунерация як в державних ґімназиях. Зголошеня приймають ся до 20 с. м

— **Рух поїздів підчас сьвят.** З огляду на збільшений рух особовий підчас Рідвяних сьвят і для уможливленя подорожуючим догіднїйшої їзди переходити будуть дня 21, 22 і 23 грудня с. р. поміж Львовом а Краковом надзвичайні поїзди особові, а то в днях 21, 22 і 23 грудня поїзд поспішний ч. 10, котрий відходить зі Львова о год. 9 мін. 24 вечером дня 21 і 22 поїзд особовий ч. 19/II відходячий з Кракова о год. 10 мін. 50 в ночи а приходячий до Львова дня 22 грудня о год. 7 мін. 45 рано.

Поїзд поспішний ч. 10 задержить ся на стациях: Городок Ягайл., Судова Вишня, Мостиска, Перемишль, Ярослав, Переворск, Ланцут, Ряшів, Сендзішів, Ропчипі, Дембіца, Тарнів, Слотвина, Бохня і Подґурже Плашів, а поїзд особовий ч. 19/II на всіх стациях.

Поїзд поспішний ч. 10 дійде до Кракова до поїзду поспішного ч. 4 зелїзниці Північної відходячого до Відня.

— **Сьв. Николай на „Бесїдї“ у Львові.** Заходом і на просьбу товариств: „Руска Захоронка“ і „Дешева кухня“ загостить сьв. Николай на „Руску Бесїду“ (Ринок 10) в суботу 18 с. м о год. 3 по полудни до малих дїточок, а в друге о год. 9 вечер до „дїточок старих“. Крім великого коша всїляких дарунків, які роздасть всім чемним дїтям, прибрав собі Сьвятитель до помочи окремий комітет, зложений з найгарнїйших панночок та таких самих молодих панів і тих поучив, як мають бавити гостий. Просимо отже на се сьвято всї рускі львівскі Родини. Хто би мав яку просьбу до сьв. Николая, зволить вчинити се письменно в суботу на руки курсора „Бесїди. — Вступ на пополудневе торжество 50 с., на вечірне 1 К, акад. 50 сот.

— **Дрібні вісти.** П. Іван Черлюнчакевич осягнув на львівскім університетї степень доктора фільософії. — Драматичний кружок „Нар. Дому“ в Калуши виставить в неділю дня 19 с. м. Л Лопатиньского „Парацю“ в 4 діях зі сьпівами. Початок о 8 год. вечер. — Рада міста Перемишля ухвалила вибудувати водопроводи після проекту інжинїра Смрекера. Воду мають спроваджувати з Пралкович а кошти водопроводів будуть виносити 2,600 000 К. — Як зачувати, має бути в слїдуючім роцї збільшена залога войскова в Ярославі. В новій касарні недалеко двірця буде розміщений 10 полк гузарів. Зачувати також, що довкола міста мають бути побудовані нові укріпленя. — Слїдство в справі пофальшованя векслів, якого допустив ся Адам Слонецкий при помочи Гелї Мазїцкої і факторки Наєрової, вже покінчено і обі дами відставлено до арештів суду карного, а за Слонецким мабуть розписано гончі листи. — В справі крадежі в шпитали у Львові арештовано сторожа будинку, чоловіка женатого, батька 3 дїтий і візника управителя шпиталю. Слїдство веде ся дальше. Як здає ся, головну ролю в сїй крадежі грає сторож, бо він мав ключі від складів.

† **Померли:** Антонїна з Дзяжицких Брик, мати професора ґімназиї дра Ів. Брика упокоїла ся в Устриках долїшних дня 9 с. м. в 61 р. житя. — В Городищу упокоїла ся Модеста з Цїньских Чосновска, властителька більшої посїлости в 90 р. житя. — Софія Вітошиньска, вдовиця по пароху в Любинци упокоїла ся в домі зятя о. Тита Ковальского в Спасові в 91 р. житя. — Кароль Сорис, професор школи промислової в 63 р. житя. — Альфр. Кравс, начальник стациї зелїзничої в Чудця в 40 р. житя.

— **Репертуар руского театру в Бродах.** (Саля „Тов Музичного“. Початок о год. $7^{1}/_{2}$ вечером).

В суботу дня 18 с. м. другий раз „Жидівка“, опера в 5 дїях Галевія.

В неділю дня 19 с. м. „Кума марта“ (Чародійка), драматичний образ зі співами і танцями в 5 дїях Шпажиньского.

— **Позичка на чужу каменицю.** Вже від кількох днів веде ся на ново розправа против Бельского, котрий, як звістно, затягнув позичку на каменицю пп. Мотилевских а відтак під конець першої розправи звалив всю ви-

---

блено шибеницю в той спосіб, що закопувано бальок, на котрім в горі була поперечка а на ній гак до вішаня; замість шнура уживано вербової уженяки. Коли треба було повісити двох або більше людий, то закопувано два або більше стовпів а на них ставлено поперечний бальок до вішаня. В декотрих сторонах стояли вже готові шибеницї на відповіднім до того підмурованю і служили заразом за знак, що найвисша власть в тім місци, де стоїть така шибениця, має право рішати о житю і смерти чоловіка. Будоване такої шибеницї відбувало ся примусовим способом, до чого були обовязані всї будівничі, теслї і мулярі а роботу розпочинав звичайно судия. Кошти будови покривано також примусово податком, званим длятого „шибеничним“. При вішаню ліз на таку шибеницю по драбинї насамперед кат а за ним засуджений. Коли кат заложив засудженому стричок на шию і зачепив на гак, злазив чимскорше а тодї его помічники забирали чимскорше драбину з під ніг висїльця а той душив ся. В Анґлії і Америцї не було таких шибениць. Там під шибеницею роблено за кождий раз підвисшене з дверцями, що отвирали ся на долину. Скоро засуджений станув на тім підвисшеню і кат заложив ему стричок на шию, помічник ката отвирав дверцї, на котрих стояв висїлець а той тодї спадаючи нагло в долину, стягав власним тягаром зашморок стричка і душив ся.

Кара смерти через вішане відбувала ся в Австриї ще в шісдесятих роках минулого століття публично і з неаби-якою парадою та звичайно при величезнім здвизї народа. Нинї виконують еї тихцем, де на якім подвірю криміналу, але все таки ще о стілько публично, що впускають за білетами видців, котрих бере охота дивити ся, як чоловік чоловікови після закона житє відбирає. Бувають, бачите, й такі, котрі в зьвірскости убийства, яке би оно й не було, любують ся так само як би й в якімсь представленю на сценї. Як відбувало ся давнїйше публичне виконуване кари смерти, по бачимо із слїдуючої подїї, котрої місцем була Буковина а головно Чернівцї.

Було то лїтом 1866 р., коли одного дня розійшла ся в Чернівцях чутка, що за три днї будуть на Горечім вішати якихсь двох злочинців, одного старого діда, лїт 66, а другого молодого паробчака, лїт 21, котрі убили в горах задля рабунку якогось чабана. Злочин сей представляє ся коротенько, як слїдує:

На полонину за Банилловом, де пасли ся вівцї з громади найблизшого села, приплів ся звідкись якийсь старий але ще зовсім здоровий і кріпкий чоловічиско і впросив ся на ніч до кошари. Чабан приймив его і як звичайно, чим мав, тим погостив діда. Чабан був якийсь хорий і мав мабуть рани на ногах та пішов скорше спати, а дід завів з помічником чабана розмову при ватрі. Помічник той, молодий паробчак, зачав жалувати ся на чабана, що той скупий, що не дає ему добре їсти і т. п. Старий зачав зараз випитувати хлопчиска, чи чабан не має случайно гроший. — Здаєсь, що має — відповів на то паробчак, — держить їх мабуть в малій скриночцї, бо тоту скриночку дуже пильнує, носить еї з собою, а як лягає спати, то кладе еї під голову. Старому тілько й треба було того довідати ся. Припускаючи, що чабан має великі гроші, намовив паробчака, щоби до спілки з ним убив чабана а відтак подїлять ся оба его грішми. Хлопчискови, що зріс в горах і лїсах, між вівцями і дикими зьвірятами, не треба було богато говорити. Коли до того намавляє его старий чоловік, що бував в сьвітї, то видко, що так можна зробити. Отже дав ся легко намовити.

Оба змовили ся, що досьвіта, коли чабан злїзе з постелї і як звичайно що дня сяде на землю та буде постоли убирати, они его убють. За радою старого мав молодий приготовити вужиско, зробити на нім зашморок і закинути чабанови, як буде сидїти на земли, на шию а старий вже докінчить дальшу роботу. Як урадили, так і зробили. На другий день, коли чабан сїв на землю, паробчак закинув ему вужиско на шию а старий прискочив, ще поправив, звалив нещасливого на землю, колїнами став на груди і так оба до спілки убили чабана. Старий розбив зараз скринку, котру ему паробчак показав, і дійстно знайшли в ній гроші, велику суму, бо аж — 16 крейцарів! Оба убийники подїлили ся тими грішми: старий взяв собі десять крейцарів а молодому дав шість і щез а молодий запрятавши вужиско, побіг до села і дав знати, що чабанови щось стало ся і він помер.

(Дальше буде).

ну на свого давного приятеля інжиніра Вляшка, що спричинило визначене нової розправи. Теперішна розправа стала цікавійшою, аж коли яко сьвідок виступив Вляшек. Бельский, як звістно, оповідав в слідстві несотворені річи, казав, що то Вляшек перебрав ся і ухарактеризував ся за него; в канцеларії судиї слідчого впав був на коліна і присягав ся на Спасителя перед сестрою, що він невинен, відтак удавав божевільного і німого. Наконець промовив і як звістно звалив цілу вину на Вляшка, з котрим ніби то мав поділити ся позиченими грішми.

На вчерашній розправі розповідав Вляшек, що перед Різдвом 1908 позичив єму Бельский на вексель від якогось жида 800 К, з котрих відшибнув собі зараз 220 К, які єму перед тим був позичив. Крім того Бельский не давав єму ніколи ніяких гроший. Будучи хорим, виїхав Вляшек в січни с. р. на полудне і позичив собі 400 К в банку а 400 К від батька своєї нареченої. В Монаку мешкав коло Монте Карльо і заходив до дому гри, щоби там подивити ся, але не грав ніколи в рулету, бо виїхав, щоби лічити ся на нерви а не щоби їх дразнити.

З Монте Карльо поїхав Вляшек на посаду управителя копальні в Рихвальді на Шлеску. В марті приїхав на короткий час до Львова і тут видів ся з Бельским, котрий докоряв єму за то, що не платить рат векслевих і чиншу. Вляшек мешкав в домі пп. Мотилевских. Вернувши до Рихвальду, діставав Вляшек листи і телеґрами від Бельского, котрих не розумів, н. пр. такі: „табуля Зиґмунта“ або „справа може зле закінчити ся“. Не розуміючи, що то значить, написав лист з запитанем. На то одержав телеґраму від Бельского, взиваючу его до приїзду. Він відписав, що не має гроший і не може дістати урльопу. Тоді наслідила від Бельского телеґрама: Посилаю телеґрафічно 20 кор., приїзджай. Отже поїхав.

У Львові заїхав просто до Бельского, а той повитав его в дверох дуже сердечно і поцілував ся з ним. На питане, що стало ся, відповів Бельский, що хоче виробити єму позичку, бо знав, що єму треба гроший і що др. Мотилевский позволить заінтабулювати на свою каменицю, але Вляшек має дати запоруку, що буде позичку правильно сплачувати і дасть забезпечене на своїх теренах. То діяло ся в цьвітни, отже в чотири місяці по тім, коли вже позичка була затягнена і пп. Мотилевскі вже знали о тім обманьстві, так, що робили відповідні кроки у дра Шеліґи. Бельский спровадив тоді Вляшка на то, щоби п. Мотилевска, укрита в шафі, могла почути, як то ніби Вляшек сам признає ся до вини.

Вляшек розповідає дальше, що Бельский згадував єму тоді, що п. Мальковска хоче дати позичку у висоті 10.000 кор. на гіпотеку, але Вляшек не хотів так великої суми, бо єму треба було лиш 3 до 4 тисячів. Позичку мав сплачувати по 150 кор. місячно, а крім того що кварталу давати по 400 кор. Вляшек діставав на посаді 400 кор. місячно і єму не трудно було сплачувати. Бельский наставав одиак на то, щоби взяти цілих 10.000 корон. Вляшек мав взяти собі тілько, кілько єму було потреба, якусь часть мав дати Бельскому за посередництво а прочі гроші мали зложити в касі ощадности і як би було потреба, платити з тої суми перші рати. На таке предложене Вляшек годив ся і не кмітував ся, що Бельский спровадив его до Львова, бо і він потребував гроший. Впрочім вірив Бельскому і не здогадував ся, до чого то все стремить. Був також переконаний о тім, що сам не хотів просити дра Мотилевского о позичку для себе і длятого брав его до спілки, тим більше, що він, Вляшек, міг дати забезпечене на своїх теренах нафтових, котрих мав около 60 морґів.

Відтак перейшли оба до сальонику, де пані Мотилевска сховала ся була в шафі. Що там говорили, того Вляшек собі тепер вже не пригадує. Памятає лиш то докладно, що Бельский показуючи на стіл, де лежали упімнення банку гіпотечного о рати, сказав: „Ти би вже раз залагодив ту справу з довгами, щоби тут листонос не приносив тих листів“. Може бути, що тоді говорив щось о тих 10.000 кор. і о теренах.

— **Крадіж у львівскім шпитали.** Сими днями прихопила поліция візника шпитального управителя, як він продавав більшу скількість кумеролю. Продаж ся видавала ся поліциї підозріною і она зробила донесене до Виділу краєвого, котрий знов велів перевести в шпиталі шконтрум. Показало ся між иншим, що в пивницях шпиталю брак великої скількости вина, а доходженя показали, що крадежі, котра доходить до кількох тисячів корон, допускала ся служба шпитальна, а хорі вже від довшого часу не діставали приписаного їм вина. Виделеґована для сеї справи окрема комісия, яка складає ся з заступника маршалка дра Пілята і члена виділу краєвого Онишкевича, переводить слідство на місци і переслухує цілий персонал шпитальний.

Телеґрами.

Відень 16 грудня. Посол Шпачек скінчив говорити о 12 год. по чім по короткій бесіді Резля против обструкциї замкнено дискусию і вибрано ґенеральних бесідників. Ґен. бесідник „за“ Крен говорив також коротко против обструкциї, другий бесідник Шумаєр зрік ся голосу, а відтак забрав голос п. Ліси яко внескодавець і говорить по чески до сеї пори.

Петербург 16 грудня. Масові ревізиї особливо серед інтеліґенциї не устають. Кажуть, що викрита орґанізация наміряла убийства високих достойників державних.

Петербург 16 грудня. Октябристи постановили відповісти остро на слідуючім засіданю думи за бесіду міністра Щеґловітова, виголошену в часі розправи над обмеженем права адвокатури. На бесідника вибрано Гучкова. Формула переходу до порядку дневного, котру внесуть октябристи, порозумівшись з лівицею, виcкаже наганy Щеґловітови.

Брукселя 16 грудня. Вчера вечером лікарі орекли, що стан здоровля короля трохи поліпшив ся. Нині рано о 4 год. лікарі зібрали ся знов на конзиліюм. В ночи тратив король кілька разів притомність.

Льондон 16 грудня. Перший льорд адміраліциї Кевна виголосив на зборах виборчих бесіду, в котрій заявив, що населене може бути зовсім спокійне що до стану збройности; 3 дрітнавти вже укріплені а шість инших великих кораблів воєнних будує ся.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 15-го грудня 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	685·—	695·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	402 —	412·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	450·—	550·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премиов.	109·70	110·40
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100 70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·—	94 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·30	94·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100 40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·20	93·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93 80	94 50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·—	93 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	121·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	63·50	67·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	36·75	40·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	70·—	76·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	24·35	28·35
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Долар американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посйішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем числа мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·59, 1·10*), 1·38 5·45, 8^{40}, 9^{50}

*) З Тарнова

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}

З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·51 6^{40}, 9^{30}

*) Із Станиславова. *) З Коломиї

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·44, 6·29 *), 11^{55} *)

*) З Винник

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·28, 6·13*), 11·39 *)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{30}

„ 1/6 до 30/9 8·27, 9^{35}.

„ 1/7 до 30/9 5·30.

в неділі і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 8·27, 9^{35}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).